

АДОЛЬФ ГИТЛЕР

Улюблений вождь



АДОЛЬФ ГІТЛЕР

Улюблений вождь

Вісім статей *про* Гітлера
і
Сім віршів Гітлера
Складено за матеріалами
НС ЗАКЛИКАЄ ДО БОРОТЬБИ
1990-1994

НСДАП/АО
А/с 6414
Лінкольн NE 68506 США
www.nsdapao.info ТА www.nsdapao.org

Зміст

Вступ

Статті *про* Адольфа Гітлера

Ким був Адольф Гітлер

Паломництво

Різдвяна історія

20 квітня

Адольф Гітлер: лідер самопожертви

Початок

Адольф Гітлер у світовій війні

Сповідь

Вірші Адольфа Гітлера

Подумай про це!

Товариш

Це було в гущавині лісу Артуа

Мовчазний героїзм

Кладовище Вальдехрен на Пасевальк

На радіовузлі

"Синій білий і чорний та білий червоний"

Вступ

Адольф Гітлер, безумовно, був найулюбленішим лідером будь-якої нації!

Ця любов зробила його таким успішним. Через цей успіх його так боявся ворог. Саме через цей страх ворог рік за роком, десятиліття за десятиліттям завдавав йому шкоди.

Любов не можна перемогти ненавистю. Правду не можна загасити брехнею. Добро не можна знищити підлістю.

Одного разу все зміниться...

Герхард Лаук
Жовтень 1999 (110)

Ким був Адольф Гітлер?

Майкл Сторм

Наш фюрер Адольф Гітлер був надзвичайно обдарованою людиною. Він впорався з багатьма надзвичайно складними завданнями, включаючи роль воєначальника, політичного лідера і засновника, якщо назвати лише деякі з них. На мою думку, роль, яка отримала найбільше уваги, роль воєначальника, не була *справжнім* Гітлером; хоча він виконував це завдання з усіх сил, це все ж не було його справжнім покликанням (напр. він відмовлявся переводити економіку на тотальну війну до 1943 року - до того часу Німеччина навіть не мала плану війни та озброєння, що свідчило про те, що війну нам нав'язали, - і лише в 1944 році жінок почали призивати на службу в армію, бо він до останнього сподівався, що зможе закінчити війну, не втративши справу всього свого життя).

Він, безумовно, був блискучим політичним лідером і динамічним державним діячем, але для нього це були майже лише зовнішні прояви, які ще не повністю його задовольняли. Зрештою, після зимової кризи на Східному фронті він повністю відійшов від ролі командувача, яку був змушений взяти на себе фюрер.

Внутрішня природа Адольфа Гітлера, яку він зберіг протягом усього життя, була творчою. Ця стаття, присвячена його дню народження, має на меті висвітлити саме цей аспект. Всупереч негативному образу, який єврейські ЗМІ створили нашому улюбленому лідеру, він насправді був найбільш позитивним і конструктивним лідером в історії людства.

У підлітковому віці він мріяв стати художником і навіть зумів заробити на скромне життя як вільний художник. (Див. книгу "*Адольф Гітлер, невідомий художник*", № 082 у нашому списку книг англійською мовою). Лише коли він подав документи до художньої школи у Відні, йому судилося відкрити свою справжню місію; школа відхилила його заяву, але сказала, що його майбутнє лежить в архітектурі, і що він повинен подавати документи туди. Однак, незважаючи на те, що він мав здібності, у нього не було атестата про закінчення школи, щоб стати архітектором, оскільки він покинув школу незабаром після смерті батька.

Однак протягом усього свого життя Адольф Гітлер залишався художником, проектуючи будинки, стадіони, мости і навіть переплановуючи цілі міста. Кожне з цих творінь несе на собі відбиток його справжнього "я". Пізніше втілювати ідеї, ескізи, креслення та моделі в життя було завданням Альберта Шпеєра як головного архітектора Рейху фюрера.

По всій Німеччині вирости величні будівлі, як і мріяв фюрер. Його будівельна програма тривала з 1933 до 1943 року! Але за ці 10 років Німеччина не мала достатньо робочої сили та сировини, щоб завершити хоча б частину запланованих проєктів. Переозброєння Німеччини змусило зупинити будівельну програму в 1944

році. У 1938 році Франція все ще витрачала на озброєння більше, ніж Німецький Рейх! У 1939 році на Королівські військово-повітряні сили Великобританії було витрачено більше грошей, ніж Герман Герінг витратив на німецькі Люфтваффе, а в 1940 році Франція мала вдвічі більше сучасних танків, ніж Німеччина! І ці дві "миролюбні" демократії були *найслабшими* в коаліції союзників, яка оточила нашу батьківщину в найжахливішій війні, яку коли-небудь бачило людство. Тим не менш, їм - США, СРСР, Великій Британії та іншим - знадобилося цілих шість років, щоб перемогти маленьку Німеччину.

Очевидно, що будівництво автострад і будівель, як і благоустрій міст загалом, було для фюрера дуже важливим пріоритетом. Але навіть ці гігантські проекти не дають достатнього уявлення про внутрішню природу фюрера - вона була набагато більшою!

Коли Адольф Гітлер став 7-м членом партії як невідома людина, він одразу ж розпочав кампанію, яка перетворила маловідому партію-відщепенець на всеохоплюючий рух, як ми можемо вражаючи спостерігати у фільмі Лені Ріфеншталь *"Тріумф волі"*. Нічого з цього не могло б статися без внутрішнього драйву лідера. Перетворити партію на справжній рух було нелегким завданням, особливо з огляду на те, що весь час доводилося протистояти сильним ворогам. Коли політична гілка партії нарешті налічувала мільйони членів, фюрер заснував кілька суборганізацій, щоб кожен окремий член міг знайти собі завдання відповідно до власного провидіння. Найвідомішими групами були СС, СА та ГД. Але існували десятки інших, набагато більших організацій, які підтримували робітників, фермерів, студентів тощо. За кількістю членів вони переважали навіть двомільйонну СА. Геній фюрера знав, що людей треба об'єднувати заради національної справи, і все це об'єднало і згуртувало людей так, як ніколи раніше і ніколи не об'єднувало людей ні до, ні після цього.

Фюрер не лише заснував найбільш всеохоплюючий рух у світовій історії - за найгірших можливих умов - але й створив найсильнішу економіку в Європі. Коли фюрер прийшов до влади 30 січня 1933 року, німецька економіка була вигорілою і являла собою тліючу руїну. Рівень безробіття становив 25%, рейхсмарка нічого не коштувала, міжнародна торгівля була унеможливлена світовою депресією, а Британія відмовилася надати Німеччині доступ до світового ринку. Навіть митний союз з Австрією був заборонений ганебним Версальським договором. Коротше кажучи, Німеччина була у злиднях і оточена стіною протекціонізму з боку ворожих країн. Німеччина мала назавжди залишитися економічним рабом. На додачу до образи, світове єврейство, що базувалося в Нью-Йорку, оголосило війну нацистській Німеччині (березень 1933 року!). Воно закликала до всесвітнього бойкоту Німеччини, використовуючи всю єврейську фінансову міць і всі свої політичні зв'язки в усьому світі.

Лідер, однак, не був вражений, здавалося б, безнадійним завданням, з яким він зіткнувся. Не вагаючись, він перебрав на себе керівництво державою без керма і розпочав геркулесову роботу з розбудови нової національної економіки. З неймовірною швидкістю фюрер перетворив хворобливу економіку Веймарської республіки на життєздатну, сильну, динамічну. Мільйони чоловіків знову змогли працювати, сім'ї нарешті змогли почати все з чистого аркуша.

Справжній потік надії пронизував кожну фабрику. У 1938 році Німеччина

нарешті стала провідною економічною потугою Європи - а отже, найненависнішим ворогом Англії та Франції. У Німеччині навіть відчувалася нестача робочої сили, тож навіть італійці, французи та поляки приїжджали до Райху, щоб прогледувати свої сім'ї на батьківщині!

На жаль для всього світу, лише націонал-соціалістична Німеччина вирвалася з єврейських пазурів світової депресії. США все ще перебували в її лещатах 7 грудня 1941 року, і Англія ніколи не змогла звільнитися від них. Війна стала можливою лише завдяки Галле зі США та суворому пайку, а після війни Англія знову занурилася у довоєнну депресію - і імперії теж не стало.

Якими б грандіозними не були досягнення Адольфа Гітлера - оновлення міст, партії, економіки, створення (справжньої!) соціальної держави - вони не були навіть вінцем життя фюрера. У 1930-х роках найбільший німецький державний діяч неодноразово запевняв глав іноземних урядів, що націонал-соціалізм не був експортною ідеологією (як єврейський більшовизм), яка вторглася в усі країни з метою підкорення їх для марксистської наддержави. Націонал-соціалістична революція була німецькою, і іншим виродженим плутократичним демократіям не було чого боятися. Але вони боялися! Вони боялися не тому, що припускали, що Гітлер розправиться з ними, ні, вони боялися тому, що існувала можливість, що справа Гітлера може знайти наслідувачів в інших країнах. Саме тому вони повинні були розбити квітуху Німеччину якомога швидше, поки світ не зрозумів, наскільки вигідним є націонал-соціалізм!

Ненавість євреїв до відродження арійської чистоти вилилася у світову війну, в якій вільній Німеччині довелося воювати проти маріонеток міжнародного єврейства. Проте навіть у розпал війни, коли перевага ворогів Німеччини ставала дедалі очевиднішою, сотні тисяч людей все ще вступали під націонал-соціалістичні прапори, щоб боротися не лише за Німеччину, але й за новий, здоровий і справедливий світовий порядок. Їхньою метою було створення об'єднаної арійської Європи.

Спочатку Гітлер не надто переймався цим. Він лише хотів, щоб Німеччина могла жити в мирі. Але потім стало зрозуміло, що війну неможливо стримати, стало зрозуміло, що її можна виграти, лише якщо арійські народи об'єднуються проти єврейського ворога світу. Маленька Німеччина стала б рушійною силою в арійській Європі від Лісабона до Москви. В іншому випадку вона стала б пішаком євреїв з Уолл-стріт у США та євреїв-більшовиків у СРСР, яким вона залишається донині.

Генерал Леон Дегрель повів свої бельгійські війська Ваффен СС на Східний фронт. Вони боролися за місце Бельгії в панарійській Європі. Корнеліу Кодряну був наготові зі своєю румунською "Залізною гвардією", а Іспанія відправила на боротьбу з комунізмом "Блакитну дивізію", що складалася з добровольців.

Леон Дегрель, який жив в Іспанії відтоді, як був засуджений до смертної кари в Бельгії, був у найвищій пошані у Гітлера. У 1945 році він навіть сказав, що якби у нього був син, він хотів би мати такого, як Леон Дегрель!

До кінця війни фюрер нарешті створив панарійський рух, який налічував сотні тисяч людей, які не лише підтримували рух, але й боролися за нього та віддавали свою кров за велику націонал-соціалістичну ідею навіть у безнадійні останні години війни. Фюрербункер у Берліні захищали останні іноземні добровольці Ваффен-СС. Добровольці Ваффен-СС. Неймовірне досягнення - об'єднання

Європи, яка завжди була розділена, проти комунізму - стало коронним успіхом Гітлера. Сьогодні мрія про природний, некапіталістичний, здоровий арійський світовий порядок має прихильників по всьому світу, які налічують мільйони.

Адольф Гітлер був, безсумнівно, найвеличнішим з усіх лідерів. Його концепція миру в усьому світі та світової справедливості, заснована на порядку арійського націонал-соціалізму, залишилася нам у спадок. Всі білі повинні нарешті побачити себе як братство, захистити дари свого колективного генія, свою працю і свою расову перевагу від чорної чуми, що котиться з Африки і спустошує світ, від ляльководів, що сидять в Ізраїлі, на Уолл-стріт, в Бонні і підтримують мир, за допомогою якого білі народи будуть задушені.

20 квітня - день народження нашого улюбленого фюрера Адольфа Гітлера. Кожен симпатик, прихильник та активіст, святкуючи цей день, запитайте себе: *"Що я можу зробити, щоб допомогти завершити важливу справу фюрера? Що я можу зробити, щоб забезпечити виживання арійської раси у цьому ворожому, корумпованому світі?"*

В пам'ять про мрію нашого загиблого фюрера Адольфа Гітлера про об'єднану арійську расу. - Хайль Гітлер!

Паломництво

від Катті

"Сьогодні я вважаю щасливою долею те, що доля обрала Браунау-ам-Інн місцем мого народження. Адже це маленьке містечко лежить на кордоні двох німецьких держав, возз'єднання яких нам, молодим, здається щонайменше справою всього життя, яку треба здійснити будь-якими засобами!"

Адольф Гітлер, *MEIN KAMPF*, том 1, розділ 1

Я почав відчувати тисячі миль і три дні подорожі літаком, поромом і поїздом з Чикаго, коли мій потяг мчав із Зальцбурга через зелений ландшафт сріблястих річок, переплєтених пряниковими будиночками. Чорні та сірі хмари низько нависали над первозданими горами, то відкриваючи, то закриваючи їхні зубчасті вершини - чудова, драматична і постійно мінлива панорама Верхньої Австрії. Однак я був більше втомлений, ніж щасливий, і мріяв про тепле ліжко в привітній корчмі.

Моя втома випарувалася, а приплив адреналіну поповнив мої метаболічні батареї, коли поїзд зупинився на наступній зупинці під назвою "Браунау-ам-Інн". Хоча я планував приїхати до цього середньовічного містечка вже кілька місяців, вперше побачити назву станції з вікна поїзда було справжнім хвилюванням. Я приїхав! Я дійсно був там! З рюкзаком я пройшов під холодною зливою кілька кілометрів від вокзалу до безлюдної вулиці Лінцер Штрассе, де шукав готель Maybräu Gasthof. Мені пощастило. Господиня сказала мені, що всі інші місця в Браунау і на кілька миль навколо були вже заброньовані, багато з них - місяцями раніше. "Я не здивована", - сказала я потайки, і вона посміхнулася. "Весь світ приїхав сюди цього місяця". "Що?" Мені бракувало слів. "Просто почекай і побачиш. Побачиш!" І вона залишила мене наодинці в моїй затишній маленькій кімнаті, щоб я обмірковував її загадку.

Я прокинувся на світанку, і ранок був ще вологим після вчорашньої зливи. Але місто було сповнене міської активності, і я дивувався дивовижному і гармонійному поєднанню сучасних повсякденних магазинів і будинків з традиційною архітектурою і вулицями минулих століть. Я дійшов до кінця Лінцерштрассе, яка виходила на жваву середньовічну ринкову площу. На її південному кінці стояла Зальцбурзька брама, масивна арка, яка 500 років тому охороняла початковий в'їзд до Браунау. З іншого боку автомобільний міст перетинає невелику притоку Інну. Приблизно за 150 метрів від брами стоїть велика біла будівля, яку зараз займають орендарі. Саме через цю непримітну будівлю в невідомому австрійському містечку я приїхав з іншого кінця світу, щоб відвідати її. Тому що тут, у цьому єдиному будинку в передмісті Зальцбурга, народився найкращий у світі син, і я приїхав сюди, щоб відсвяткувати його 100-річний ювілей.

Однак я не був самотнім, коли наступного дня дізнався, що регулярні частини та спецпідрозділи австрійської армії раптово окупували весь Браунау-ам-Інн.

Транспортний шлях через міст до німецького кордону був відрізаний, і люди, які в'їжджали в місто, повинні були пред'являти посвідчення про реєстрацію. Армійський гелікоптер робив обльоти, а десятки бронетранспортерів з гуркотом проїжджали ринковою площею. У сценах, що нагадували голлівудські пропагандистські фільми 1940-х років, солдати з автоматами виструнчувалися серед спантелених мешканців, а фігури в касках разом з офіцерами з пістолетами займали позиції на вартових пунктах. Місто перетинали плакати, які безпомилково проголошували, що в Браунау запроваджено воєнний стан. Усі форми публічних демонстрацій - попереджали урядові плакати - були суворо заборонені з 14:00 середи до 09:00 п'ятниці. Голосно розмовляти більше ніж з двома людьми, збиратися на вулиці або пікетувати на тротуарі, розповсюджувати листівки, вигукувати гасла і навіть "підозріло одягнені" особи були підставою для негайного арешту і судового переслідування згідно з австрійським "антинацистським" законодавством.

Самовдоволені прихильники демократії поводитися, як їхні власні злісні карикатури на "тоталітарних фашистів". Однак напередодні їхнього приїзду містечко заповнили "чужинці" з усіх куточків Європи та Америки, і навіть Австралії, Південної Африки та Сходу. Бідолашний Браунау розпхував відвідувачів, а атмосфера ставала дедалі важчою через напружене очікування. Чутки ходили повсюди. Подейкували, що спецназ перевертнів опівночі підніме прапор зі свастикою над Зальцбурзькими воротами. Вважалося, що єврейські вбивці блукають вулицями вночі. Терористи з Мілану мали підпалити портрет Симона Візенталя перед будинком мера. Занепокоєння громадськості не вщухло, коли урядові війська встановили блокпост через Зальцбурзькі ворота, розмежувавши Старе передмістя з його забороненою зоною. Крізь арку я міг бачити вулицю за нею, моторошну через свою вимушену порожнечу.

До пізнього вечора ринкова площа майже спорожніла, лише солдати все ще стояли на своїх постах. З іншого боку, всі паби і ресторани були заповнені веселими людьми, які святкували. Незадовго до півночі щось почало відбуватися. У готелі "Ганн", неподалік від Зальцбурзької брами з барикадами, хтось замовив пляшки найкращого шампанського, яке було в закладі, і почали лунаати тости та привітання з днем народження. У "Рацкеллері" моєї корчми "Майброй" молодий чоловік, оточений студентами мюнхенського університету, підвівся за столик поруч зі мною, підняв праву руку в забороненому вітанні і вигукнув на весь голос: *"За Великонімецький Рейх, Зіг Хайль! Зіг хайль! Зіг Хайль!"*. Ніхто не потурбував ні його, ні його товаришів.

Оскільки я був один, моє святкування пройшло досить тихо. Я пішов на порожню ринкову площу, що знаходилася неподалік, і сів на лавку під великим сільським годинником. Я подивився на небо. Хмари, які тижнями вкривали більшу частину Центральної Європи, розвіялися, і тепер видно було зорі, які невпинно танцювали на своїх доленосних позиціях, а металеві легені моторошного годинника розважливо сповіщали про північ. Бути в цьому місці в цю мить - немає слів, щоб описати це. Коли останній удар відлунював у вічності, я натиснув кнопку відтворення на своєму маленькому касетному плеєрі. У моїх навушниках залунав "Баденвейлер", його улюблений марш.

Наступного ранку ринкова площа була заповнена масою очікуючих людей.

Здавалося, що всі вони чекають, чекають - але на що? На кого? Здавалося, що він сам може з'явитися будь-якої миті, можливо, виструнчившись у великому чорному "Мерседесі". Можливо, вони чекали чогось подібного. Живий дух, емоційно відчутна присутність людини, яка через сорок років після своєї фізичної смерті привертає увагу світу до місця свого народження, став більш інтенсивним і виявив себе більш потужно.

Близько полудня посеред натовпу таємничим чином з'явилася група італійських фашистів. Один з них - незважаючи на переважну присутність офіційних осіб - почав говорити. *"Ми вітаємо з днем народження найбільшого героя білої раси! Він живе вічно в серцях і умах своїх кровних братів і сестер! Ні жидівській тиранії!"* - Солдати кинулися до нього і його товаришів, але не встигли віддати честь здивованим глядачам. Дехто з натовпу навіть наважився віддати честь у відповідь. Інші аплодували, а дехто навіть почав співати стару пісню СА "Брати в шахтах і копальнях", очевидно, як дотепну відповідь на коротку промову італійців про "братів по крові". Поліція навіть заарештувала цих респондентів, що є великою подією в цій частині світу.

Моє власне маленьке святкування відбулося за цим галасом, на території парафіяльної церкви прекрасного собору 15-го століття, собору Святого Стефана. Спочатку я спустився до розташованого поруч підземного меморіалу жертвам війни - публічної епітафії, на стінах якої викарбувані імена тих, хто загинув у Браунау. У центрі кімнати лежить символічний солдат, який спить героїчною смертю. На північній стіні висить дошка пошани воїнів, які загинули в Сталінграді. Тут я поклав букет квітів з написом "І все ж ви перемогли!". Піднявшись сходами назовні, я пройшла повз парафіяльну церкву, де поклала квітучий вічнозелений вінок з його портретом в центрі вітваря і запалила верхню свічку.

Поки я роздумував на лавці, я помітив, як увійшла старенька жінка і помітила мій вінок з фотографією прямо біля вітваря. Хоча вона явно була вражена своїм відкриттям, вона залишила вінок лежати. Інші люди, які заходили, бачили його з відкритим здивуванням, але залишали його недоторканим.

Я пішов у глибину собору, щоб побачити старовинну купіль, де хрестили немовля, а потім повернувся на яскраве сонячне світло переповненої ринкової площі. Ці прості і тихі події не можуть передати в усій їхній виразній повноті глибоко зворушливу природу і глибокий емоційний досвід того дня, який, безсумнівно, був найбільш внутрішньо натхненним днем у моєму житті. До того квітневого дня я значною мірою сумнівався в наших шансах на успіх. Ця незмірна катастрофа - програш у Другій світовій війні - здавалася безповоротною. З часу сумного завершення цієї катастрофи для земної цивілізації, рух боровся вперед, падав і знову починав боротися вперед в епоху, коли зачаровуючі сили зла здаються непереможними.

Але того 20 квітня, у 100-ту річницю його народження, на його священній батьківщині, крок за кроком до мене прийшло непередбачуване усвідомлення того, що я був обмеженим, обмежуючи своє сприйняття розвитку і прогресу руху власними скромними часовими рамками. Його ідея - це ВІЧНА концепція. Історичні наслідки, які він запустив у рух, - це хвиля подій, що набере нестримного імпульсу через роки в далекому майбутньому. Наш рух - це застосування законів природи до людських сфер, а природа всемогутня. Часом вона може бути огидною,

і її сили накопичуються у відчаї, щоб згодом вирватися вперед, можливо, з більшою силою, ніж будь-коли.

Після того, як 21 квітня влада прибрала бар'єри біля його будинку, натовпи людей, як мусульмани, стікалися до священного каменю Мекки. Я був серед багатьох незнайомців, але ми раптом відчували зв'язок один з одним, ми були братами і сестрами свастики, і бути разом у цьому шанованому місці було схоже на повернення додому. Його дух огорнув нас усіх, зробив нас своїми товаришами і наповнив впевненістю в завтрашньому дні. Сам факт, що ми всі приїхали сюди з усього світу в цей конкретний час у ворожому світі, був достатнім доказом того, що ідея все ще жива! Це було, як він сказав у фільмі "Тріумф волі", "велінням нашого серця", яке об'єднало нас разом. Ми відчували унікальну гордість від усвідомлення того, що майбутні покоління будуть заздрити нам, нам, які зібралися тут в цей унікальний момент, щоб запалити іменинну свічку в оточенні безкрайньої ночі невігластва і зла. З цього полум'я буде виходити як маяк, щоб освітити наших кровних родичів, так і вогонь, щоб спалити забруднювачів наших нащадків.

Я приїхав до Браунау, щоб вшанувати його пам'ять тими мізерними урочистостями, які в мене були, але він подарував мені життя, нову віру в перемогу. Однак він подарував мені більший дар, ніж життя - оновлену, непохитну віру в нашу неминучу і абсолютну перемогу. Хайль Гітлер! Тисячі разів Хайль Гітлер!

Різдвяна історія

Нам може бути важко зрозуміти, наскільки Адольф Гітлер любив свій народ, навіть у перші роки своєї боротьби на користь народу. Промовисте свідчення справжньої любові, яка оточувала його від самого початку, зберіг офіційний біограф партії Генріх Гофман, який згадував про проникливий випадок, що стався в Мюнхені незадовго до Різдва 1923 року. Трохи більше місяця тому шістнадцять товаришів були розстріляні перед Фельдгернхалле. Рух був зруйнований спробою перевороту 9 листопада; його члени були мертві, переховувалися або, як і фюрер, були ув'язнені. З погаслою іскрою надії, потонувши в крові, повоєнна Німеччина знову занурилася в сірий відчай соціального хаосу, економічної руїни та культурного занепаду. Такою була обстановка, в якій Гофман розповідає про похмурий грудень 68 років тому...

"Художники гітлерівського руху планували відсвяткувати Різдво в кафе "Блюте" на Блютештрассе з *табличкою "живий"* з написом *"Адольф Гітлер під вартою"*.

"Мені дали завдання знайти відповідного двійника для Гітлера. Так сталося, що я натрапив на чоловіка, який мав різку схожість з ним. Я запитав його, чи не хотів би він взяти участь у цій постановці, і він погодився.

"Велика зала кафе "Блюте" була заповнена людьми. Коли завіса піднялася, на напівтемній сцені з'явилася тюремна камера, запанувала вражена тиша. За маленьким загратованим віконцем можна було побачити падаючі сніжинки. За маленьким столиком спиною до глядачів сидів чоловік. Невидимий чоловічий хор співав *"Тиха ніч, свята ніч"*.

"Коли напруга останньої ноти спала, до камери зайшов крихітний ангел із запаленою ялинкою, яку люб'язно поставили на стіл самотнього чоловіка.

"Гітлер" повільно розвертався, поки не подивився глядачам в обличчя. Багато хто подумав, що це був сам Гітлер, і залом прокотилися ридання.

"Увімкнулося світло, і я побачив навколо себе людей з мокрими очима і швидко зникаючими хустинками".

Джерело: *Гітлер був моїм другом*, Генріх Гофман, Burke Co, Лондон.

20 квітня

з Лізелотти

Націонал-соціалісти по всьому світу сьогодні святкують день народження свого лідера Адольфа Гітлера.

Лідера, який перед обличчям зради 1918 року створив світогляд, рух, до якого приєдналися мільйони. Ми вшановуємо лідера, який вирвав Німеччину з болота міжнародного братання і відновив національну свідомість німецького народу. Ми вшановуємо лідера, який під яскраво-червоним прапором зі свастикою повів арійські народи Європи проти керованих єврейсько-більшовицькими ордами азійських орд, який боровся з міжнародним єврейським паразитом народів і який врешті-решт став жертвою міжнародної змови євреїв, капіталістів і більшовиків.

Помер Адольф Гітлер, лідер націонал-соціалістичної Німеччини, лідер арійського світу. Він поліг у боротьбі з єврейсько-більшовицьким ворогом світу. Його тіло покоїться в Рейхсканцелярії, де він керував долею німецького народу протягом дванадцяти років, де він протистояв ворогові до останньої секунди. Адольф Гітлер не пішов у відставку, не капітулював, а увійшов до Вальгалли як вождь німецького народу. Тіло фюрера не змогли втримати проти окупаційного натовпу, підбурюваного євреями. Таким чином, фюрер був врятований від того, що євреї зробили з дуче італійського народу, позбавивши його людської маски.

Рейхсканцелярію було підірвано, Бергхоф сплюндровано, приміщення Нюрнберзької партійної конференції розібрано. Всі пам'ятники були зруйновані, вулиці перейменовані, партійні офіси конфісковані, прапори і штандарти, обмундирування, обладнання та книги спалені. З безпрецедентною точністю було знищено все, що нагадувало про Адольфа Гітлера, про Третій німецький рейх, про його велич і пишність, - каменя на камені не лишилося.

Тепер, коли все, що колись робило наш народ великим і сильним, було зруйновано, знищено і стерто з лиця землі режимом міжнародної банди злочинців, вважалося, що настав час назавжди перетворити німецький народ на посіпак цієї злочинної раси.

Якщо ця банда паразитів і головорізів, тісно переплечених кровними узами, вважає, що, знищивши матеріальні цінності та емблеми руху, вбивши його лідерів, вони знищили його раз і назавжди, то нехай буде сказано цим міжнародним головорізам: німецький народ скоріше загине, ніж підкориться без бою рабству нижчої раси, яка прийшла до влади завдяки спекуляції, розпалюванню війни і геноциду!

НСДАП не капітулювала і не капітулює у своєму протистоянні з міжнародним єврейством! Те, що сталося 8 травня 1945 року, було актом військово-бюрократичної буфонади, на який змушене було піти тодішнє військове керівництво під тиском окупаційного натовпу, що проник в нашу країну через зраду у власних рядах. Нас зовсім не цікавить, про що і як домовлялися 8 травня 1945 року. Ми не маємо тут мати справу з питаннями міжнародного права та міжнародних конвенцій, які все одно існують лише на папері або в кращому випадку трактуються у формі, найбільш вигідній для переможця, але ми маємо

вільно боротися за свою країну, ми маємо очистити свою країну від іноземного впливу, ми маємо захистити свій народ від кривавого розкладання. Ми повинні усунути вплив єврейського фактору і, нарешті, але не в останню чергу, ми маємо священний обов'язок виконати почесне завдання притягнути до відповідальності расу, яка двічі занурювала світ у війну. Мільйони і мільйони чоловіків, жінок і дітей двічі за 25 років стали жертвами мстивості, жадою до наживи і світового панування некультурної раси.

Ця ж злочинна раса без вагань розв'яже третю світову війну, якщо її плани на світове панування опиняться під загрозою, тим самим знову наражаючи мільйони людей на невимовні страждання. Тому ми визнаємо це цілком відкрито: Наша мета - запобігти такій катастрофі - будь-якими засобами.

Що стосується остаточного вирішення єврейського питання в Третньому Рейху, то мені достатньо поглянути на масу спекуляцій, рекетирів і членів злочинного світу, щоб зрозуміти, що остаточного вирішення єврейського питання взагалі не існувало. Паломництво пенсіонерів та єврейські колонії в США, Європі та Південній Америці є живими прикладами неіснуючого остаточного рішення. У цьому контексті ми не повинні перейматися пошуком істини чи навіть "дискусією на основі фактів". Для чого це потрібно? Щоб зробити послугу якимось неземним моралістам - Бог знає, що у нас немає на це часу.

Існують свідчення того, що в Третньому Рейху євреїв не труїли газом. Однак немає жодного достовірного матеріалу, який би доводив протилежне. Звіти Міжнародного Червоного Хреста також підтверджують твердження про гуманне ставлення до євреїв. Але вірити в те, що ми можемо знову впасти в таку помилку, означало б, що ми, націонал-соціалісти, насправді не піддаємося навчанню.

Зараз наші опоненти, як і сорок років тому, обрушують на світ потік демократичних фраз про гуманність, людяність і великодушність, виголошуватимуть свої моралізаторські гасла. Я запитую цих опонентів: де була ваша гуманність, коли ви перетворили квітучий європейський культурний ландшафт на купу руїн? Де була ваша людяність, коли мільйони людей на Сході були жорстоко вбиті нелюдськими ордами? На Заході наші жінки і діти гинули під градом запалювальних і фосфорних бомб. Сотні тисяч партійних товаришів були вбиті після 1945 року, інші були депортовані, засуджені або покалічені. Чи було це вираженням вашої моралі?

Незліченна кількість європейців пройшла через ті ж випробування, тому що вони брали участь у боротьбі проти єврейсько-більшовицького світового ворога як патріоти і свідомі європейці. Лише триста тисяч італійців та сто п'ятдесят тисяч французів були вбиті підбурюваним євреями натовпом. Незліченна кількість людей і сьогодні носить на своєму тілі сліди їхнього жорстокого поводження.

Буде цікаво подивитися, як міжнародні апостоли братства народів будуть захищатися перед обличчям цих колосальних злочинів, коли їх притягнуть до відповідальності. Якими б фразами і брехнею не намагалися викручуватися демократичні державні діячі, їм і расі, яка їх підтримує, не уникнути своєї долі!

Ті, хто постраждав, можуть переконатися, що це не просто фраза. Міжнародному єврейству, можливо, і вдалося сп'яніти від крові зовні переможених народів, але воно не змогло спричинити крах інтелектуальної споруди націонал-соціалізму. Фюрер міг загинути в бою, а всі ідеологічні праці руху - як і все інше - могли бути спалені та заборонені. Але націонал-соціалізм пустив своє коріння з найглибших

глибин і повернувся до життя. Навіть якщо наш лідер фізично мертвий, його дух тим більше живий. Лідер націонал-соціалістичної Німеччини серед нас, але не в тілесній формі, а через націонал-соціалістичну ідею, яку він один втілює.

У своїй фундаментальній праці "*Майн кампф*", у своїх промовах та есеях фюрер надав нам ідеологічну, політичну та стратегічну основу, на якій ми повинні діяти впродовж століть.

Політичні системи будуть встановлюватися і скидатися, політики будуть приходити і йти, але фюрер і його діяльність будуть основою для існування німецького народу і арійського світу на всі часи!

30 квітня виповнилося 33 роки з того дня, коли фюрер і канцлер Великого німецького рейху продиктував свою останню волю і заповіт у Рейхсканцелярії під захистом німецьких і європейських військ СС перед обличчям ситуації, що стала безнадійною через зраду і боягузтво у власних лавах, і відійшов у вічність разом із дружиною. Сьогодні, через 32 роки після смерті фюрера, ми маємо його політичний заповіт. Ця остання воля і заповіт нашого фюрера говорить про далекоглядність і впевненість, які були йому притаманні.

Через тридцять років після написання цієї останньої декларації волі нашого фюрера націонал-соціалістичний рух знову піднявся відповідно до цієї останньої волі. Підтримуваний молодим поколінням, рух Адольфа Гітлера готовий виконати волю свого вождя. В ім'я і за дорученням нашого вождя ми розгромимо це єврейське утворення "ФРН" в самому серці Європи і знищимо його прихильників під корінь і дощенту. Ми побудуємо четвертий святий німецький рейх честі, слави, величі та справедливості і таким чином виконаємо волю нашого фюрера - осягне відродження націонал-соціалістичного руху.

Ми присягаємо на вічну вірність тобі, Адольф Гітлер, до самої смерті. Ми присягаємо тобі, фюрер, не зупинятися і не заспокоюватися, поки не буде виконана остання воля. З фанатичною рішучістю ми, націонал-соціалісти, виконаємо твою останню вказівку і притягнемо до відповідальності винних у твоїй смерті та смерті мільйонів арійців. Ми готові скоріше померти, ніж порушити цю присягу.

У цей час ми бачимо себе у спільноті солідарності з легіонами націонал-соціалістів з усіх країн. Вони всі визнали: Або міжнародне єврейство узурпує світове панування і всі арійські народи загинуть, або арійські народи позбудуться свого єврейського режиму. Ми, що маємо Адольфа Гітлера своїм лідером, не дозволимо знищити себе добровільно і без бою! Німецький народ скоріше загине, ніж стане маріонеткою міжнародної банди рекетирів! Нація, яка не готова постійно і безперервно захищати свою свободу або не здатна знову боротися за неї, втратила право на існування!

Фюрер ніколи не залишав сумнівів у тому, що протистояння з міжнародним єврейством є питанням існування, питанням життя. З руїн наших культурних пам'яток рух Адольфа Гітлера піднявся наново, щоб продовжити боротьбу за свободу Німеччини, європейську єдність та арійську спільноту народів. Наступні кілька років принесуть рішення.

Наші опоненти, а також наші друзі та симпатичні повинні чітко усвідомити одну річ: для нас не існує такого поняття, як капітуляція. Для нас не існує цього слова. Для нас це - перемога або поразка, альтернативи немає. Якщо ми зазнаємо поразки в цій боротьбі за свободу народів, то ряди наших супротивників значно

порідшають.

Ми не знаємо ні капітуляції, ні здачі, ми знаємо лише виконання свого обов'язку перед фюрером, народом і Батьківщиною. Життя і смерть нашого фюрера зобов'язує нас до фанатичного послуху і відданості націонал-соціалістичній ідеї.

"Діяльність і місія Гітлера є священною спадщиною для майбутніх поколінь. Ми, хто ще живий, маємо обов'язок продовжувати боротьбу". Фельдмаршал Шернер.

від: NS KAMPFRUF #25, березень-квітень 1978 (89)

Адольф Гітлер: Лідер самопожертви

Майкл Сторм

Націонал-соціалізм, як і кожен революційний рух, живиться самопожертвою. Наш рух унікальний тим, що наш лідер не лише показав приклад самопожертви під час боротьби за політичну владу, але й тому, що він робив це протягом усього свого життя.

Коли Гітлер був ще молодим, він залишив свою сирітську пенсію молодшій сестрі Паулі, а потім вирушив сам, щоб вижити у ворожому світі, де хліб насущний доводилося заробляти важкою працею. Цей ранній приклад пріоритизації потреб інших над власними залишився в нього на все життя.

Під час Першої світової війни Гітлер поділяв страждання простих солдатів. Його полк стікав кров'ю на фронті. Коли сили полку зменшувалися, від кожного солдата вимагалось більше. Ніхто ніколи не робив більше, ніж Гітлер. Він завжди зголошувався на особливі завдання, брався за найнебезпечніші місії і десятки разів ледь уникнув смерті. Здавалося, що він приніс перемогу Німеччині лише завдяки своїй волі. Коли настав час заслуженого відпочинку та відпустки, він відмовився, залишивши цей перепочинок одруженому чоловікові, щоб він міг провести час вдома з родиною.

Після удару в спину і принизливої поразки Німеччини Гітлер дав обітницю присвятити своє життя відродженню Німеччини та скасуванню Версальського договору. У роки війни йому довелося пережити ще більше випробувань, ніж у юності.

Його одяг був настільки бідним, що одному з членів партії довелося пожертвувати фюрерові костюм, щоб він зміг піти на зустріч керівників промисловості. Мало того, що він жив настільки скромно, що кожна копійка йшла на боротьбу, йому також довелося відмовитися від своєї великої мрії (принаймні, так він тоді думав) стати художником чи архітектором.

Матеріальні жертви були не єдиним, чого партія вимагала від свого лідера. Гітлер часто скаржився, що не може насолоджуватися затишним домом і добробутом своєї сім'ї, бо не може одружитися, оскільки він був одружений з усією Німеччиною. Гірше того, він ніколи не знав радості батьківства, бо це було б несправедливо по відношенню до його дітей, оскільки завдання піти його слідами, наприклад, було б для них надто важким тягарем.

Коли війна дійшла до Німеччини, фюрер був змушений відмовитися від своєї мрії відбудувати міста. Тоді він одягнув військову форму і відмовився її знімати до самої перемоги. Він працював цілодобово, і його навантаження зростало. Його штаб-квартира, "Вовче лігво" в Растенбурзі, була розташована в болотистому лісі, де влітку було дуже спекотно, а взимку дуже холодно. Його підлеглі вважали роботу там безрадісною і з нетерпінням чекали, коли його переведуть до Берліна чи

Парижа, залишивши фюрера позаду - воювати за Німеччину без розваг, яскравих вогнів і солодких плодів перемоги.

У фюрербункері навесні 1945 року під час військових нарад фюрер зникав на кілька хвилин, щоб помилуватися макетами унікальних націонал-соціалістичних міст, які він мріяв побудувати після війни, але дуже добре знав, що вони не будуть побудовані за його життя.

Під градом радянських снарядів над містом він сказав генералу Ваффен СС Леону Дегрелю, що якби у нього був син, він хотів би, щоб він був схожий на Дегреля, але тепер саме він і Ганс-Ульріх Рудель мають надихнути своїм героїзмом майбутню німецьку молодь. Фюрер сказав, що принесе найвищу жертву заради Німеччини і не втече, а битиметься з ворогом до кінця, а потім позбавить демократів і більшовиків їхньої єврейської радості, не тільки віддавши його під суд, але й понівечивши його тіло, і так він бився доти, доки "унтерменші" не опинилися за кілька метрів від нього, а потім піднявся на вершину Вальгалли.

Адольф Гітлер був людиною, яка пожертвувала собою, навіть усім своїм життям, заради свого народу. Велика чеснота є невід'ємною характеристикою націонал-соціалізму, такою як жертва однієї людини заради великої справи. Саме тому один націонал-соціаліст важить більше, ніж сотня демократів чи республіканців. Це те, що робить нас такими сильними і такими страшними.

Будучи молодим членом SA, я працював 48 годин на тиждень на заводі, віддавав всю свою зарплату партії, підтримував чистоту в штаб-квартирі, займався канцелярською роботою, збирав підписи під петиціями, готував їжу, давав інтерв'ю на телебаченні і час від часу розважався у вуличних бійках з покидьками. Більшість так званих націонал-соціалістів "гарної погоди" важко було знайти, коли мова йшла про роботу чи жертвування грошей. Тому я не здивувався, що їх виключили з руху не через смерть чи погрози вибуху, а через те, що вони були недостатньо віддані націонал-соціалізму. Вони хотіли "розважитися" і зробити з інших товаришів жертв. Ці трутні порівняно швидко покинули партію, і щоразу, коли це відбувалося, ми ставали сильнішими.

У порівнянні з жертвою фюрера, мої гроші, піт і кров - це досить незначні пожертви. Однак сьогодні в нашому русі повно товаришів, чії жертви роблять їх героями: справжні націонал-соціалісти, такі як Райнхард Зоннтаг, якому довелося віддати своє життя кілька років тому, і Готфрід Кюссель, який провів два роки у в'язниці (і має ще вісім років попереду), а також багато-багато інших, яких ми не можемо назвати з міркувань безпеки, і без яких ви не тримали б цю газету в руках і не читали б цю статтю.

Ми, націонал-соціалісти, судимо про чоловіка чи жінку лише за однією річчю, а саме: наскільки вони жертвують собою заради нашої перемоги. Наскільки вони розумні (або думають, що вони розумні), наскільки вони багаті, наскільки вони стверджують, що вони хороші бійці або скільки пива вони можуть випити - все це нічого не означає... тільки те, як багато людина віддає від себе!

Кожен з нас, включаючи нас з вами, повинен задати собі це важливе питання!

Хайль Гітлер!

Початок

Фландрією прокотилася лютя грозової битви. По всій Фландрії стогне велика смерть. Броньована смерть на волі! Розтерзана земля здригається в оборонній битві 1918 р. Вогонь перекочується через воронки і ями. Англійські війська зазнають невдачі в атаці на висоти Моче, що неподалік від Комінса. Американські штурмові хвилі обрушуються на нечисленні скелі польової сірої оборонної волі. Танкові ескадрильї розбиваються на смерть на скелях німецького героїзму.

Крізь рев кулеметів, гавкіт гаубиць, гуркіт гармат, гуркіт мін, снопи вогню від падаючих авіаційних ескадрильї. Кров удобрює землю, яка пахне пороховими випарами і в якій мертві більше не знаходять спокою смерті. З гекатомб жертв доля складає пам'ятник героїзму і жадливої агонії майже зневіреного людства.

Світ змовився в ненависті. Знищення! Знищення! Реве з розпечених труб їхніх гармат...

Це був фронт!

Розкидані по воронках і окопчиках лежать герої полкового списку, у М.-Г., з гвинтівками, втиснувшись у борозни розпушеної землі; стікають кров'ю, але продовжують боротися, проклинають, але не здаються!

Вечір 19 жовтня 1918 року спускається над Фландрією, землею, яка болить, як смерть, але смерть все ще не спить. Вона все ще палає, жовто-червона і ревуча, несамопитий вогонь матеріальної битви. Війська виснажені, мокрі, вкриті багнюкою, втомлені та голодні. Розрізнені люди вилазять з німецьких окопів і поспіхом спотикаються, перебігаючи від воронки до воронки, в тил: Ессенголер! І ворог подвоює вогонь.

Три мушкетери, зв'язківці зі штабу полку, женуться за смертю. Десять у глибині місцевості - покинутий артилерійський бліндаж. Саме там мають бути польові кухні. Ми проскакуємо крізь град залізного вогню.

Уламки різнокольорових ракет, що не бажають зупинятися, проносяться між фронтами. Нарешті вони натрапляють на гільзи та порожні кошики від снарядів. Перед ними стоїть блок бункера. Брязкає кухонне начиння. Вони досягли укриття польової кухні. Троє мушкетерів зітхають з полегшенням!

Але ворожі батареї знову лютують. Удар за ударом, блискавки виривають фонтани землі. Дерев'яні та залізні уламки вихором злітають з багнюки і падають на стелю укриття. Чверть години минає за чвертю години. Повернутися вже неможливо. У бункері присіли в очікуванні солдати. А праворуч і ліворуч, попереду і позаду них у сталевій ванні вирує дія найжорстокішої технології знищення. Троє баварських мушкетерів замкнені в дірі в землі свавіллям гарматних стволів, і їхні життя більше не залежать від їхніх мужніх вчинків і власної волі, а лише від марності випадку і виконання обов'язку деякими артилеристами в тилу німецьких батарей, які б'ють англійського ворога.

Такі години на фронтах світової війни вимагали цілих чоловіків. І навіть якщо багатьох людей охоплювали жах і відчай, тут, у напівзасипаному бліндажі біля Моче у Фландрії, в ніч на 19 жовтня 1918 року сидів один чоловік, який опанував цей відчай, рядовий, зв'язковий, задумливий чоловік, добрий товариш. Він переміг

у собі те, що іноді змушувало інших тремтіти. Він був на полі бою вже чотири роки, тут, у Фландрії, він колись пройшов своє бойове хрещення і відтоді добровільно йшов через труднощі і смерть у своєму героїзмі. Басрнвальд, Витшає, Ла-Бассе, Фромелль, Сомма, Бапом, Суассон, Ла-Фонтен - це були важкі битви, які він пережив. Коли всі впадали у відчай, він залишався непохитним; коли інші проклинали, він мовчав. Коли вони падали знесилені, він виконував свій обов'язок, так, навіть більше: він ставав на захист своїх товаришів і зустрічав сталеву смерть замість них у пеклі бою. Зв'язківці штабу полку знали його заклики - вперед, вперед, вперед, коли накази потрібно було передавати шквальним вогнем. Коли він починав стрибати, здригаючись від прикриття шалених руйнувань: "Вперед!", його голос звучав твердо. Здавалося, у нього не було нервів, і коли в інших здавали нерви, він дивився на них своїми великими ясними очима, і вони заспокоювалися і продовжували воювати.

Коли він проводив з ними рідкісні години відпочинку за фронтом, він з ентузіазмом говорив про любов, яка називається Vaterland! Він говорив про самоочевидність перемоги і про долю, яку одного дня матиме Німеччина, бо вона мала за плечима долю, якої не повинна була мати.

Вони не розуміли його, хитали головами, коли він так говорив. Але, тим не менше, вони відчували в його словах щось на кшталт нової великої істини. Це лякало їх, робило їх безпорадними і смішило.

"Колись - набагато пізніше - ви мене зрозумієте!" - казав він. Тривога, наказ про нову дислокацію, часто клала край таким розмовам, і тоді капрал, зв'язківець, ставав у стрій.

Тепер вони втрюх сиділи тут, у зруйнованому притулку. Година минала за годиною, а труднощам не було кінця.

Аж раптом, довгоочікувано, в бункері спалахує вогняне світло розірваної гранати. Детонація притискає людей до землі, розворушує землю, паралізує від шоку. Пряме попадання вбиває біля входу в укриття. Все сталося в одну мить.

Потім, найбільш диявольська жорстокість війни нашої цивілізованої епохи, вона відпливає в невидимих хмарах: газ!

Поки в окопах попереду вирує чергова атака, тут, у бліндажі, чоловіки борються з їдкою смертю, яка роз'їдає їхні легені та очі. Попереду барабанить обстріл, а в бліндажі нескінченно тягнеться ніч...

На світанку рядовий потрапляє на поле бою цієї битви. Через кілька днів додому їде санітарний потяг. У вагоні, поруч з пораненими, втомленими бійцями, лежить сліпий солдат, вчорашній зв'язківець, замислений... замислений.

Той, хто у безмежжі боїв не міг бачити здоровими очима далі своєї ділянки окопу та жалюгідної воронки, на якій смерть марно намагалася вирвати у нього життя і накази для воюючих військ, тепер - сліпий - стає зрячим. Навколо ніч, але в його серці сяє полум'я святого становлення, і він - сліпий - бачить з граничною ясністю у світлі цього полум'я нескінченний простір світової події, яка почалася кров'ю і кров'ю закінчиться. Він бачить фатальну тугу свого народу, бачить агонію і страждання цілого світу. Так - він бачить шлях до відкуплення!

І поки червона слина забруднює герб імперії, поки бунт роздирає клапті боягузтва, в цій людині дозріває воля: кров цієї війни не буде пролита даремно. Вінок слави *кращої* перемоги Німеччина одного дня прикріпить до нових прапорів

свого нового народу!

Це була мовчазна клятва сліпого солдата, і так 9 листопада 1918 року у військовому госпіталі в Пасевальку розпочалася історія націонал-соціалістичного руху.

Чоловік пішов звідси і став барабанщиком, і всюди, де він формував з людей нових німців, вони піднімали руки на знак своєї нової віри, як древні піднімали списи, коли віталися з герцогом, вождем.

- Курт Єзеріх

За інформацією Ігнаца Вестенкірхнера, товариша фюрера часів війни, який повернувся з Америки.

З: *Der Schulungsbrief*, березень 1934.

Адо́льф Гітлер у світовій війні

Звіт фронтових товаришів фюрера 1914-1918 рр.

10 жовтня 1914 року я разом з полком "Ліст", до якого належав і Гітлер, вирушив на Західний фронт. Фландрія стала нашим першим бойовим сектором. Але лише в 1916 році, в розпал запеклих матеріальних битв, я зустрівся з Адольфом Гітлером особисто. На той час ми обидва пройшли війну неушкодженими. Одного вечора ми лежали разом на покинутій гарматній позиції, коли ворог відкрив шалений і дикий вогонь. Тоді нам дали газ. Артилерійський вогонь бив по нашій позиції всю ніч. Ми думали, що все пройшло добре, коли рано вранці зрозуміли, що сталося: Гітлер втратив зір. Він сам сказав, що більше нічого не бачить, і затулив руками очі, що боліли. Потім його відвезли назад до військового шпиталю.

Я чітко пам'ятаю випадок, який свідчить про особисту мужність Гітлера під час війни. Це було біля Епаньї. Під час наступу Адольф Гітлер мав пройти лісистим схилом, де в пастці опинилися підірвані військами французи. Їхні каски просто стирчали над краями ям у землі. Адольф Гітлер упізнав їх крізь окуляри, витягнув пістолет, подав знак рукою в тил, ніби його товариші йдуть за ним, вигнав спантеличених французів - дванадцятьох - зі своїх позицій і привів їх до командування.

Адольф Гітлер часто говорив про політичне майбутнє Німеччини в години усамітнення. Перш за все, його пригнічувала державна фрагментація Рейху, відома багатодержавна система. Одного разу він порівняв безліч малих німецьких держав з клаптиками паперу, які він повісив на мотузку. Він пояснював, що будь-який вітерець може їх змести. Однак, якщо окремі аркуші зв'язати разом у пучок, то сильний вітер не зможе їх здути. Навіть найпростіші з нас зрозуміли, що він хотів сказати.

Ігнат Вестенкірхнер

У матеріальній битві

Західна армія отримає підкріплення, оскільки на Сході були вивільнені значні частини. Лише ті, хто роками стояв тут під барабанним боєм матеріальних битв, ті, хто, вкритий засохлим брудом і кров'ю, відчуває печіння в легенях від газу, і хто день за днем - розірвані осколками рани ледь зарубцювалися - біжить зі смертю крізь вогняні завіси зі списів і жадібно п'є повний рот кавової води або бере суху скоринку хліба за найкращий пиріг.

16-й резервний піхотний полк, відомий як "Ліст", у складі 6-ї Баварської резервної дивізії, бореться під Суассоном, хоча він недоукомплектований,

ослаблений кров'ю і боєприпасами, вже сім тижнів не має свіжої білизни, виснажений величезними маршами і, промокнувши під дощем, хотів би, щоб його залишили у спокої. Вони дійсно були виснажені, але насправді були резервом за правим крилом 7-ї та 1-ї армій.

А в реальності, ввечері 26 травня вони опинилися на передовій через те, що підійшли до правого повороту і тепер повинні були завернути ворога. З Ailette вони дивляться в бік Aisne. Їхнього командира звати Антон ван Тубеф, він майор. Він дев'ятий командир цього полку, і зараз він веде "Лістер" вже п'ять днів, ведучи за собою інші частини дивізії через знамениту і сумнозвісну Дамську стежку.

Весь полк чхає, поки біжить і бореться, бо газ, яким стріляла артилерія, важким тягарем лежить над землею. Круті гори, скелясті висоти і відьомські танцювальні майданчики, вкриті осколками і вогнем, з подрібненим корінням і гілками дерев, встромленими в обгорілу дотла землю. Доводиться переступати через міномети, кулемети, боєприпаси, щоб доставити їх на позицію. І тут все повітря постійно гуркоче, шипить і дзижчить розпеченим залізом всіх розмірів і шматків. Про телефонні лінії від штабу полку до батальйонів і між ними не йдеться. У царині передачі команд панує зв'язківець. З майже мрійливою впевненістю він біжить і вистрибує з воронки і мчить, задихаючись, над окопами, балками і трупами, між ударами височенних фонтанів сталі, вогню, землі і хмар диму, в пекельному дзижчанні рою шершнів від сталевих снарядів. Якщо йому не вдається донести своє послання або наказ крізь пекучу плутанину смерті до потрібної людини, то все керівництво йде псу під хвіст, і залізна воля цього клину, що штовхає вперед бійців, розбивається об безрезультатність. Разом з ватажками він тепер несе долю і результат цієї битви в своїй голові, в своїй кишені, в своїй спритності і в своїй відвазі.

П'ять днів лютує жорстока війна у всіх її проявах, і - як часто і як часто тоді - найневтомніший, найсміливіший, найбезстрашніший кореспондент полку бігає, стрибає, доповідає, приймає, біжить від штабу до верхівки, від батальйону до командира.

А через п'ять днів полк згорнув ворожий фронт шириною 23 кілометри з флангу, стрімко прорвався і, наскільки можна порахувати, захопив 400 полонених, 16 гармат, 100 кулеметів, 4 автомашини, 15 вагонів з боєприпасами та інженерний табір.

"Окрім досягнень окремих лідерів, головна заслуга у блискучому виконанні атаки належить диспетчерам полку", - сказав командир R.I.R. 16, відомий як "l.ist", Антон цу Тубеуф (Anton zu Tubeuf).

1 червня 1918 року полк удостоюється честі бути нагородженим військовим орденом Макса Йозефа. А 4 серпня новий Макс-Йозеф-Ріттер фон Тубеуф прикріплює Залізний хрест 1-го класу на груди рядового Адольфа Гітлера - найвищу і найрізкішішу нагороду, якою нагороджують людей в окопах.

В. Л. Діль

Пряме влучання в командний пункт

Близько полудня зв'язківці передають новий наказ до атаки. Адольф Гітлер знову там, безстрашний і невтомний у виконанні свого небезпечного обов'язку. Він часто зголошується взяти на себе найскладнішу прогулянку для одного чи кількох своїх

товаришів, прямо на лінію фронту, пронизану градом куль.

О 1.30 ночі розпочалася друга атака за підтримки артилерії. Втрати, яких зазнали ті, хто наступав відкритою місцевістю, знову були жахливими. Лише одиницям вдається з багнетами в кулаках увірватися в перші ворожі ями, взяти полонених, і на цьому все закінчується. Другий батальйон марно намагався прийти на допомогу товаришам, які рвалися вперед. Під час першого ж штурму падає їхній командир, лейтенант запасу Шуберт.

Тепер командир полку, підполковник Енгельгардт, особисто вирушає на північне узлісся. Він використовує бінокль, щоб зорієнтуватися в обстановці, розвідує найбільш вигідне місце для нападу на ворога. Але пильні очі вже помітили його. На нього обрушується гримуча кулеметна черга, косить кущі праворуч і ліворуч, вривається в стовбури, рикошетом розлітається в повітрі. Адольф Гітлер і рядовий Бахман стрибають вперед і прикривають його своїми тілами. Командир, якому заважає спостереження, здивовано запитує Гітлера: "Чому?" - "Ми не хочемо вдруге втратити нашого командира полку", - скромно відповідає той. Командир дякує йому мовчазним рукостисканням, наче це було чимось само собою зрозумілим.

17 листопада: Артилерійська активність ворога. Півгодини тому командир бригади, ясновельможний Гроссманн, особисто віддав наказ звільнити полк "Ліст", який стікав кров'ю. "Переконайтеся, що ви повернулися", - сказав він підполковнику наостанок. Деякі командири рот вже прибули до штабу полку, щоб отримати цей наказ. Через брак місця Адольф Гітлер і його товариші були змушені ненадовго покинути бліндаж. Потім - невдовзі після 2 години - знову шипіння. Величезний вибух - пряме попадання в центр командного пункту полку.

Адольф Гітлер одним із перших поспішає на допомогу. Видовище, що постає перед ним, жахливе.

Сержант-телефоніст Крайтмаєр, заступник офіцера Вімменауер і командир лежать мертві під завалами. Тяжко поранені констебль Остберг, писар полку, його заступники Оберер і Мартін. Він все ще шукає очима свого культового командира. Невже він теж мертвий? Потім він бачить, як підполковник зі стогоном падає назад, і чує, як він бурмоче: "Я лише хотів служити своїй країні!"

Адольф Гітлер одним стрибком опиняється на його боці. Як і товариш Бахман. Ліва рука командира звисає понівеченою, права нога червона від крові - осколок пробив головну артерію, крововтрата велика, тільки швидка допомога може врятувати становище Гітлер не роздумує, швидко дістає моховий клубок, прикладає його до ноги вище глибокої рани і обмотує телефонним дротом, щоб зупинити сильну кровотечу. Це спрацьовує, екстрена пов'язка є вправною і виконує своє призначення.

Полковий товариш

Сигналіст

Протягом ночі мені довелося двічі відвідувати III батальйон, який знаходився в південній частині Ру, з доповідями. Мене супроводжував Гітлер, офіцер-доповідач.

На короткій ділянці ми змогли використати залізничну колію Біаче як бажане прикриття. Однак незабаром нам довелося залишити його і перейти на відкриту місцевість. Шлях пролягав повз дві передові гармати. Як тільки ми наблизилися до них, ворог відкрив по нас нищівний вогонь. Ми одразу зрозуміли, що потрапили під приціл. Звичайно, ця марна трата боєприпасів була спрямована не тільки на нас, але перш за все на гармати, які англієць, напевно, запідозрив в особливій активності в той момент. Якби я був один, я б без вагань сховався в укриття. Ніхто не зміг би мене в цьому звинуватити. У доповіді, яку я мав скласти, не було жодної згадки про бойові дії розгорнутих батальйонів. Якби він надійшов на одну чи кілька годин пізніше, це не завдало б ані найменшої шкоди. Мій супутник був іншої думки. Він намагався якнайшвидше вибратися з відьомського котла без найменшої затримки, звісно, використовуючи будь-яку можливість для укриття.

Репортерам часто доводилося пересуватися на відкритій місцевості під сильним ворожим вогнем, а для мене, незважаючи на роки, проведені в окопах, таке пересування було в новинку. Звичайно, я не міг бути занадто сором'язливим і повинен був слідувати за ними. І це було добре. Ми обидва вийшли з небезпечної зони цілими і неушкодженими.

Повертаючись назад, ми ледве встигли наблизитися до гармат, як ворожі чари почалися знову. Звісно, і цього травня не було зупинки, і ми дісталися до захисної залізничної смуги без жодних пошкоджень, хоч і обливаючись потом.

Протягом двох наступних оперативних періодів битви за Аррас я ще кілька разів супроводжував зв'язківця Адольфа Гітлера, і щоразу ми залишалися неушкодженими.

Протягом цих днів у мене було неясне відчуття, що цьому репортерові особливо пощастило, і цілком природно, що я також думав, що в його компанії я в меншій небезпеці.

Репортаж від фронтового товариша

Невідомий солдат

Під час промови командира - він говорив про ситуацію і розширення позиції - завіса відкрилася, і Гітлер увійшов, віддав шану, наскільки це було можливо з огляду на малу висоту печери, і передав письмовий звіт. Командир, не перериваючи своєї промови, пробігся по ньому поглядом і подав знак зв'язковому, що той може йти. Але коли за ним зачинилася завіса, майор перервав свою промову і відразу після цього, підвищивши голос і вказавши на вхід, сказав: "Якщо я посилаю цього диспетчера, я знаю, що місія буде виконана так само добре, як і найкращим офіцером у моєму полку".

Ми були цілком зрозуміло вражені цією похвалою. Якщо майор фон Тубеф вже давно був відомий нам як керівник, який дуже рідко висловлював скромні похвали, то цю похвалу слід було оцінити по-особливому, адже вона була адресована солдату, ім'я якого командир навряд чи знав.

Лейтенант Адольф Мейєр

від: SS *Leitheft*, випуск 12, 1943

Сповідь

Ми віримо в Адольфа Гітлера,
безсмертний вождь нашого народу,
унікальний дар передбачення,
найвидатніша особистість усіх часів і народів,
Живе в наших серцях сьогодні і назавжди.

Ми віримо в його святу справу,
Називається *"Новий порядок"*,
виконання арійського призначення
за вічними законами життя,
надія і майбутнє нашого виду на Землі.

Ми віримо в його рух,
його вірним, безроздільним послідовником,
яка носить його ім'я.
як інструмент його волі,
освячений героями та мучениками
- вічний шлях до спасіння.

ХАЙ ЖИВЕ ГІТЛЕР!

Подумай про це!

Адольф Гітлер (1923)

Коли твоя мама постаріє
І ти стала старшою,
Якщо те, що раніше було легким і невимушеним,
тепер стало тягарем,
Коли її любі, вірні очі
Я вже не дивлюся на життя так, як колись,
Коли їхні втомлені ноги
Більше не хочеться носити їх під час прогулянок -
Потім простягніть руку, щоб підтримати її
Супроводжуйте їх з радістю та задоволенням -
Настає година, коли ти плачеш за нею
повинен супроводжувати вас до останнього коридору!

І якщо вона запитає вас, відповідайте їй,
І запитайте її ще раз, ви теж говорите!
І запитай її ще раз, дай відповідь,
Не поспішаючи, в лагідному спокої!
І вона не може тебе зрозуміти.
Пояснить їй все з радістю;
Наближається година, гірка година,
Адже її рот більше нічого не просить!

Н.С. Кампфруф #89, травень-червень 1991 (102)

Товариш

Адольф Гітлер (14 серпня 1916 року)

Коли хтось із нас втомлюється,
Інший спостерігає за ним.
Якщо хтось із нас хоче сумніватися,
Інший раптом розсміявся.

Якщо хтось із нас впаде,
Інша - для двох;
Бо кожен борець має свого бога.
Товариші на

Це було в заростях Артуасвальдес

Адольф Гітлер

Фландрія - в Артуа, весна 1916 року
За мотивами реальної історії

Це було в хащах лісу Артуа...
глибоко в лісі, на просякнутій кров'ю землі,
лежав розпростертий чудовий німецький воїн
І його крики лунали вночі.
Даремно... Ніяке відлуння не розбудило його...
Чи повинен він вільно стікати кров'ю, як у грі,
Що помирає пораненим у самотності?

А потім раптом...
Праворуч наближаються важкі кроки.
Він чує, як вони тупотять у лісі...
І з його душі проростає нова надія.
А тепер зліва...
а тепер з обох боків...

Двоє чоловіків підходять до його ліжка болю
Це німець і француз.
І обидва дивляться один на одного лютим поглядом
І погрозово тримають гвинтівки наготові.
запитує німецький вояк:
"Що ти тут робиш?"
"Мене вразив крик про допомогу найбіднішої людини".
"Це твій ворог!"
"Страждає людина!"

І обидва безмовно опускають гвинтівки.
Потім вони сплели руки
І обережно піднімають напруженими м'язами
Поранений воїн, ніби на ношах.
І вони разом несли його через ліс,
Аж поки не натрапили на німецьку мережу постів.
"Тепер це зроблено. Ось його вірний капелюх".

І француз звертає до лісу.
Але німець хапає його за руку,
Дивиться в його неспокійні очі
І каже йому з передчуттям серйозності:

"Я не знаю, що доля приготувала для нас,
Що панує в зорях, які неможливо розшукати.
Може, я впаду від твоєї кулі.
Може, моя витягне тебе на пісок -
Тому що бої носять невивірковий характер,
Але як би там не було і що б не сталося:
Ми живемо тільки в освячені години,
Відколи людина знайшла себе в людині...
А тепер прощайте! І нехай Господь вас веде!"

Мовчазний героїзм

Адольф Гітлер
Тротуар, 2 листопада 1918 року

У легкому посіві тихо відпочиває
Смертельно поранені воїни, які виходять з гарячих боїв
Криваві сліди руйнувань, які принесли з собою;
Але врятувалися від залізного граду.

Мовчазні та серйозні, прикуті до свого обов'язку,
Турботливі м'які ніжні жіночі руки
Вдячні воїни, які врешті-решт
Вже ставимо на життя зі смертю.

У їхній вірній турботі, як у здорових
Всі серця і всі глибокі рани,
Коли часто втомлені очі дивляться привітно.

Так, саме такими є наші істинно німецькі жінки.
Вони бачать, як їхні близькі розлучаються назавжди
І спритно присвячують своє життя чужим стражданням.

Лісове почесне кладовище

В

Пішохідна доріжка

Адольф Гітлер
Пасаж, 11 листопада 1918 року

Ти заслуговуєш на це для нас,
Ми поховаємо тебе там,
Де німецькі дуби затіняють твою могилу.
Вона, символ свободи, сили і життя
Бути найкрасивішою прикрасою
Покладено біля твоєї могили.
У німецькому лісі, де живе німецький дух,
Тихий гай, де ти спокійно відпочиваєш,
Тисячі вшановуватимуть його через тисячу років,
Йдемо в лісову гущавину,
Ходімо туди, де ваші могили,
Потім ми гальмуємо крок,
Тому що ви говорите з усіма нами,
Так ти живеш вічно, коли твоє тіло вже давно розклалося.

На радіовузлі

Адольф Гітлер
Фландрія, 29 липня 1917 року

Ніч чорна, вітер дме тихо і ніжно
Крізь гілки навколо панує глибокий спокій!
Здалеку в такт скиглять машини.

Товариші сплять у сусідньому наметі
І мріють про своїх близьких вдома,
Лише я один пильную за пристроєм
І прислухайтесь до бойової кімнати.

Тож я сиджу всю ніч і чекаю
І відчути глибоке почуття щастя на наступний день,
Коли скаутська група доповідає мені по каналу зв'язку,
Він повернувся з ворожого оточення неушкодженим.

"Синій білий і чорний та білий червоний"

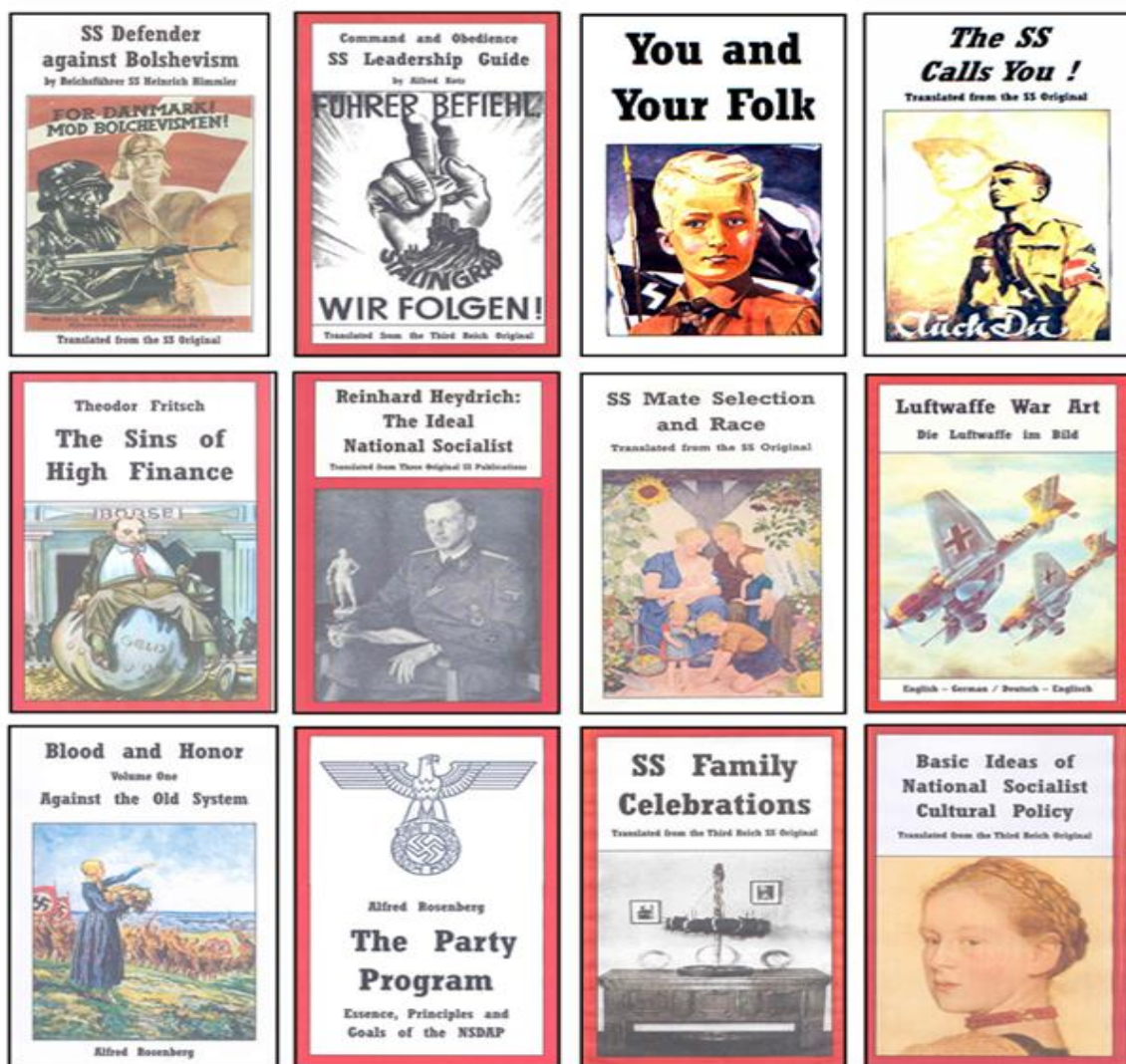
Адольф Гітлер
[Західний фронт], 4 серпня 1917 року

В оточенні ворожої армії,
Незліченні, як піски морські,
Француз, Русс і Брітт,
Маленький гавкіт, з яким...

І ми - в гарячому бою
Ми стежимо за прапором
Вірні до смерті
Синій-білий і чорний-білий-червоний

Мільйони озброєні,
І не перевертайте вежу,
Вони притягли сюди помічників,
Від Червоного до Жовтого моря.

Але напрочуд зухвалий і сильний,
Годинник на нашому кістковому мозку,
Вірні до смерті
Синій-білий і чорний-білий-червоний.



**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**